

Chương 2

Bóng dáng cao ngạo bước đến, là một chàng trai đẹp thật sự bức người không thể nói hơn là trời sinh tạo hóa anh ra thật là yêu nghiệt. Đôi mắt lạnh nhạt như sắt nhọn, đôi mày rậm theo đường nét, sống mũi cao, môi mỏng kéo lên một đường cong tuyệt đẹp, chiếc đồng điệu vì thế càng sâu làm anh toát thêm vẻ đẹp chết người.

Cô như cứng đờ người lại, đôi mắt mở to nhìn anh đang đi tới, bên cạnh anh còn có hai ảnh vệ cô quen nữa là Ân Diệc và Ân Long, họ là anh em ruột của nhau. Lúc cô còn là ảnh vệ, hai anh em họ là người tốt với cô nhất, làm cô nhận được một chút ấm áp của gia đình, họ yêu thương cô như em gái mình.

Cô lại nhìn anh, thấy anh từ từ bước gần đến cô, cô bất an cũng có một chút mong đợi. Đây là người mà cô yêu còn không tiếc mạng sống mình, yêu đến cả nằm mơ cô cũng muốn được anh nhìn đến một lần không phải vì cô là ảnh vệ theo bên anh. Cô cũng từng ước mơ về chuyện tình hoàng tử lọ lem nhưng rồi cũng bị dập tắt, vì cuộc đời luôn tàn nhẫn. Cô bắt đầu biết được mẹ anh luôn mai mối cho anh từ cô tiểu thư này sang cô tiểu thư khác, toàn gia thế bậc nhất nhì nước, cô nhìn lại mình thật hèn mọn, thật sự rất hèn mọn, mỉm cười chua chát, cô ước sao mình không sinh ra trong gia đình giàu có gia giáo, có lẽ đã theo đuổi anh một cách quang minh chính đại rồi, dù không thành nhưng cô sẽ nói yêu anh được chứ không phải cứ giấu mãi trong lòng thế này. Đang suy nghĩ luyên thuyên thì anh đã bước đến bên cạnh cô, vươn cánh tay ôm vai cô, kéo cô lại kể bên mình.

Hôm nay anh bận bộ vest Armani đen đơn giản, nhưng vào người anh lạnh toát một vẻ nam tính cuốn hút khó ai cưỡng lại được. Bộ vest được mai đường chỉ tinh tế ôm sát thân người anh làm tôn thêm cơ thể săn chắc, đôi giày da bóng loáng, mái tóc đen vuốt keo hợp thời, người anh tỏa ra mùi nước hoa của nam đầy quyến rũ muốn say lòng người.

Cô trở về hiện thực, trời ạ anh đang ôm lấy vai cô, người cô như bị giật điện, run rẩy không dám ngẩng nhìn người cao hơn cô một cái đầu. Cô cúi đầu xuống không muốn cho ai biết cô đang ngại ngùng, mặt cô chắc đỏ như quả cà chua chín rồi, thật mất mặt a.

Thấy Lãnh Thế Thiên ôm vai cô gái phục vụ như là thân thiết, quản lý Tô và Phương Tình kinh ngạc. Cả Trình Ngải Lệ cô quen biết Khuynh Đề gần bốn năm trời, thấy Lãnh Thế Thiên ôm cô cũng há miệng không tin nổi, cô là quen ông hoàng giới kinh doanh bao giờ, trời ơi là chàng trai đứng đầu bảng trong top 5 những mỹ nam độc thân hoàng kim cả nước a.. Khuynh Đề, bạn thật nhỏ mọn! Trình Ngải Lệ làm bầm trong miệng.

Xung quanh thì càng ồn ào náo nhiệt như đi xem kịch dài, xì xào bàn tán.

“Nam chính xuất hiện rồi, không ngờ là Lãnh tổng a.”

“Trời ơi, là ông hoàng độc thân hoàng kim trong lòng tôi.”

“Xem tiếp đi, biết đâu cô phục vụ đó chỉ là người ở trong nhà Lãnh Thế Thiên anh đi ngang cứu giúp, ha ha.”

“Chắc vậy, tôi đẹp như thế này mà còn chưa lọt được vào mắt xanh anh ấy, cô phục vụ đó không phải người yêu đâu.”

Phuong Tình cô có năm mơ cũng không nghĩ sẽ được gặp anh ở Phương Hội này. Thật ra cô một phần đến Phương Hội vì khoe mẽ vẻ đẹp của mình còn một phần khác đó chính là vị Lãnh tổng cao ngạo lạnh lùng này. Cô cũng chỉ thấy được anh trên báo và ti vi, đây cũng là lần đầu cô thấy anh ngoài đời, quả đúng như cô suy nghĩ anh thật đẹp đến yêu nghiệt cũng chẳng bằng. Cô biết được anh là bạn thân của chủ khách sạn Phương Hội này - Nghiêm Hạo và cả chủ quán bar nổi tiếng Ánh Đêm - Tần Vũ Thành, tam đại thiên vương trong lòng các thiếu nữ, nên cô chực chờ chỉ mong có ngày gặp được anh và đem nhan sắc xinh đẹp này quyến rũ anh, chưa chàng trai nào thoát khỏi được sự yêu mị và cuồng nhiệt trên giường của cô.

Phuong Tình nhẹ nhàng, lả lơi đến trước mặt anh “A, Lãnh tổng, sao anh lại đến đây, bộ váy đó không bao nhiêu cả, không đáng để anh lo đâu. Em là Phuong Tình, nghe danh anh đã lâu, nay mới được gặp mặt, nếu được Lãnh tổng có thể cho em một buổi hẹn xem như làm quen được không?” cô vươn tay mỉm cười e lệ nhìn anh.

“Thật xin lỗi Phuong Tình tiểu thư, Lãnh Thế Thiên tôi không dám. Chỉ là cô nhóc này là em họ tôi từ nước ngoài du học về, lại thích lang thang mong hòa nhập nhanh chóng cuộc sống ở thành phố A này mới đến đây xin học việc. Nay cô ấy làm hư bộ váy hàng hiệu của cô, nên thân làm anh phải giúp em gái một tí thôi..” anh không thêm đề ý đến Phuong Tình muốn bắt tay chào hỏi, chuyển xuống kéo tay Khuynh Đế, cô bất ngờ ngã vào lòng ngực anh, cô hốt hoảng tìm muốn nhảy ra ngoài. Cô nuốt nước miếng, chưa từng nghĩ đến anh lại bá đạo như vậy, còn cả vụ nói dối giúp cô thật tài tình.

Xung quanh càng nhộn nhào, xem thêm được một màn Lãnh tổng cao ngạo kéo cô phục vụ vào lòng thì càng ồn ào, xì xầm bàn tán.

Phuong Tình cũng kinh ngạc, có thật con nhỏ quê mùa này là em họ của Lãnh Thế Thiên hay không, nhưng cô không thể bỏ qua cơ hội tốt thế này được. Phuong Tình không để ý đến Lãnh Thế Thiên tỏ vẻ không thích mình, nên vẫn niềm nở nhìn Khuynh Đế hỏi lỗi “Không sao, không sao, là em họ của Lãnh tổng sao, thật xin lỗi cô, Phuong Tình tôi không có ý..” nhìn sang Lãnh Thế Thiên “Bữa khác cũng được, miễn khi nào Lãnh tổng rảnh hãy cho em một cơ hội làm quen.”

Cô tính xoay người lại mở miệng tha thứ, Lãnh Thế Thiên càng ôm chặt cô không cho cô có cơ hội xoay người, cúi đầu ghé sát vào tai cô, thì thào “Cô

muốn nói gì thì đợi xong chuyện này được không, hay là cô muốn tôi mất mặt, hửm?”. Cô mím môi, lắc đầu, làm sao cô để anh mất mặt vì cô được. Cô nắm chặt góc áo vest anh đầu dựa và lồng ngực của anh, im lặng không nói tiếng nào.

Thấy người trong ngực đã chịu nghe lời, Lãnh Thế Thiên hài lòng khoe miệng cong lên đường cong chết người, lộ cả đồng điệu sâu bên môi.

“Phương Tình tiểu thư, tôi là dân làm ăn không muốn phải mắc nợ ai gì cả, dù đó là gia đình tôi. Tôi gửi cô năm mươi vạn, như là thay lời xin lỗi dùm cô em họ búng bình của tôi, mong cô đừng làm tôi thất vọng...” Ân Diệc từ sau lưng anh đi lên một bước, cầm chi phiếu năm mươi vạn đưa trước mặt Phương Tình. Mà người trong lòng anh đã đỏ mồ hôi tay.

“Nếu Lãnh tổng đã nó vậy thì em xin nhận cho anh vui. Thật đúng là một tổng giám đốc yêu thương em họ mình, Phương Tình em được một phần như cô ấy cũng mãn nguyện đôi phần.” Cô đâu có ngu mà không nhận, dạo này không nhận được hợp đồng phim ảnh hay quảng cáo nào, cô sắp chết đói đến nơi rồi, cô hôm nay vào Phương Hội chỉ muốn kiếm thêm “nhà đầu tư” thôi, năm mươi vạn này cho sài đủ một tháng rồi, ha ha.

Trình Ngải Lệ từ kinh ngạc sang tiếc nuối, chép miệng “Thật đúng là người giàu..” mà Khuynh Đề cô có “hủ gạo” giàu có thế mà không nói cô, thật không xem cô là bạn bè mà, thật là buồn a hu hu.

Còn Khuynh Đề biết anh trả tiền giúp cô còn cho thêm người ta ba mươi vạn nữa thì sớt ruột, hu hu số cô đúng là con rệp mà.

Quản lý Tô sợ hãi cúi đầu nơi Khuynh Đề đứng “Khuynh Đề, chuyện khi nãy cho tôi xin lỗi, là tôi sai, mong cô tiếp tục làm việc ở Phương Hội, thành thực xin lỗi cô.”

Khuynh Đề trong lồng ngực Lãnh Thế Thiên bất ngờ xoay ra khua tay “A, không sao, là do tôi trước, quản lý Tô anh đừng xin lỗi..”

Lãnh Thế Thiên nheo mắt, anh quên mất còn gả nịnh hót này ở đây. Anh khó chịu kéo cô lại vào lòng, lấy điện thoại trong túi anh nhấn vào một số điện thoại quen thuộc, đầu dây bên kia nghe tiếng bắt máy “Nghiêm Hạo, trong ngày hôm nay tớ không muốn thấy quản lý Tô ở nhà hàng Phương Hội nữa.”

Nghiêm Hạo chưa kịp trả lời đã nghe tiếng tút tút, anh khó hiểu cầm chiếc điện thoại đã cúp máy từ lâu. Chắc ai đã đụng chạm đến hắn ta nữa rồi, bây giờ lại là người trong nhà hàng của anh nữa a, anh thở dài nhấn số liên lạc khách sạn Phương Hội.

“Tổng quản lý Ngô, tôi cho anh 1 phút để đuổi người quản lý họ Tô đó, chắc anh biết chứ?”

“Dạ, tôi hiểu rõ, thưa Nghiêm tổng.”

Bên đây, Lãnh Thế Thiên cúp máy xong liền kéo người trong lòng bước liền ra khỏi nhà hàng Phương Hội. Chỉ để lại một đám người từ kinh ngạc này qua kinh ngạc khác, có người còn nói:

“Chắc là em họ thật rồi, coi đi, vì em họ mình còn kêu bạn thân đuổi người nữa.”

“A.. tôi cũng muốn làm em họ anh ta.”

Quản lý Tô nghe được như thế, sắc mặt trắng bệch không còn mở miệng nữa.

Trình Ngải Lệ đi ngang anh ta, buông miệng bĩu môi “Đáng đời!” rồi chạy theo hai bóng dáng đã bước đến cửa nhà hàng.

Phương Tình bước ngang quản lý Tô, lười biếng liếc nhìn. Cô không bao giờ tin không một người đàn ông nào không bị sức quyến rũ của cô hấp dẫn, cả Lãnh Thế Thiên, anh cũng sẽ vậy. Tại hôm nay cô chật vật vì bộ váy dính vết dơ thô, cô chưa xuất hết chiêu ra mà. Cô lả lơi mỉm cười bước đi “Lãnh Thế Thiên anh đợi đó, xem em bắt được anh sẽ “hành hạ” anh ra sao, ha ha.”

Lãnh Thế Thiên ôm eo cô bước ra tới cửa, cô ngọ nguậy muốn thoát khỏi anh “Lãnh tổng, ngài có thể buông tôi ra được không?” cô ngược lên nhìn người hơn cô một cái đầu, hai má ửng hồng ngại ngùng .

Anh nhìn xuống cô gái anh đang ôm eo này, muốn nói nhưng nhìn thấy khuôn mặt cô không nói được nên lời, chỉ thốt thầm trong lòng “Thật mê người.”

Cô không phải loại đẹp sắc sảo, loại đẹp khiến người ta u mê, trầm luân.Nét đẹp của cô thật muốn làm người ta yêu thương không rời, muốn được che chở, ôm ấp. Đôi mắt mở to vô hại, long lanh, anh có thể thấy cả được bóng hình mình trong mắt cô, đôi lông mi cong và dày, sống mũi thẳng nhỏ nhắn thanh tú, đôi môi anh đào úp mở như mời gọi anh, gò má ửng hồng càng làm thêm sức hấp dẫn cô đối với anh.

Cô thấy anh cúi xuống nhìn mình chằm chằm, cô càng hoảng hốt. Anh nhíu mày đẹp lại, cô cứ tưởng mình đang làm anh khó chịu nên cô tính mở miệng nhưng lại không nói nên lời, đôi môi run run cùng đôi mắt to ửng đỏ, cô sắp khóc. Anh ghét cô đến vậy sao, tại sao lại không buông cô ra?

Thấy cô mở càng to mắt không chớp, đôi môi run rẩy mời gọi anh, anh từ từ hạ dần đầu mình xuống, anh muốn nếm thử đôi môi cô có bao nhiêu vị ngọt ngào mà hấp dẫn anh thế này.

Cô thấy anh cúi đầu càng gần mình thì hoảng hốt, anh muốn hôn cô sao? anh sao có thể hôn cô, là cô đang mơ sao? cô nắm chặt áo anh, nhắm mắt lại, tim đập loạn đày mong đợi.

“ Nè , hai người muốn hôn thì kiếm chỗ kín đáo tí, đây là trước cửa khách sạn Phương Hội đây, có biết đang bao nhiêu người nhìn hai người không hả? “ Trình Ngải Lệ bực mình vì bị bơ, chống mạnh lên tiếng. Hừ, hai người này quen nhau khi nào mà còn ôm ôm ấp ấp, tình chàng ý thiếp trước mặt cô chứ, xem cô như tàng hình, cô không phục, không phục đâu a.

Hai người bừng tỉnh, Lãnh Thế Thiên buông tay cô gái trong ngực ra. Trời ạ , chắc anh điên vì thiếu người yêu mất rồi, tại sao lại muốn hôn cô gái mình mới gặp chứ, anh không hiểu vì sao cô lại có sức hút mãnh liệt với anh thế này? Tim anh đập nhanh một nhịp, anh loáng thoáng suy nghĩ đến anh để ý đến cô, nhưng lại bị anh bác bỏ. Không thể nào, không thể nào có chuyện vừa gặp đã yêu được, anh nhìn cô lần nữa để chắc chắn rằng mình nhận nhầm, nhưng tim anh lại đập nhanh thêm một nhịp.

Cô ôm đôi má đang đỏ bừng, nóng muốn đốt cháy tay cô. Trời ơi, tại sao cô lại nhắm mắt mong đợi nụ hôn anh, cô đã quên mình dặn lòng sẽ quên anh sao?

Khuynh Đề vì lời bạn nói, ngó nhìn xung quanh thì ở ngoài cổng khách sạn đã có người dừng chân lại nhìn cô và anh. Mặt cô càng đỏ hơn, thật muốn kiếm cái lỗ nào chui xuống.

Anh nhìn phản ứng của cô này giờ thật đáng yêu, không một chút giả tạo. Có gì đó thật bối rối, cũng có một chút hưng phấn, rồi lại một chút ngại ngùng, cuối cùng là hoảng hốt. Cô như đứa bé được cho một thanh kẹo, rồi lại bị lấy đi thanh kẹo đó, sau lại có người cho một thanh kẹo khác, ngại ngùng rồi lại từ chối. Anh mỉm cười, trong thời đại này còn có người như cô thật hiếm thấy, làm anh tò mò muốn biết về cô nhiều hơn.

Trình Ngải Lệ thấy anh nhìn Khuynh Đề mỉm cười khá gian trá, kéo tay cô lại bên mình, trừng mắt với anh xong quay sang nhìn cô bằng ánh mắt tò mò.

Khuynh Đề biết cô muốn hỏi gì, nhìn sang Lãnh Thế Thiên để ngắt dòng suy nghĩ của cô “ Cảm ơn Lãnh tổng đã giúp tôi, còn tiền ngài giúp tôi, ngài có thể cho tôi một thời gian không? tôi sẽ cố gắng kiếm tiền trả ngài.”

Lãnh Thế Thiên để hai tay vào túi quần, mỉm cười nhìn cô “ Không cần đâu, đối với tôi số tiền đó không đáng là bao.”

“ Không được, tôi có nợ tôi sẽ trả. Chỉ là..chỉ là.. có hơi lâu một tí.” giọng cô càng lúc càng nhỏ, cô mím môi, hai tay nắm váy vò vò.

“ Thật không cần mà, chỉ là tôi thấy cô như chú cá vàng nhà tôi nuôi, thật nhỏ nhắn, đáng yêu, rất dễ bị các chú cá vàng khác bắt nạt, dành thức ăn.” Anh nhớ đến chú cá vàng tên Tiểu Mặc anh đã nuôi được vài hôm. Luôn bị cá khác bắt nạt, nó luôn bơi vào một góc hòn non bộ mà không bơi ra đi chung những

chú cá vàng khác, anh đang muốn xây thêm một hồ khác để Tiểu Mặc sống, nhưng cả gần tuần nay anh chưa về nhà, đang tính nhờ mẹ anh nuôi giúp anh vài hôm.

Anh nhìn cô thật kỹ từ trên xuống dưới, thật sự cô gái này có ăn cơm không, tại sao lại ốm như thế, tay chân khẳng khiu không có tí sức lực. Nhìn cô thật mỏng manh, giống như có cơn gió nào lướt ngang sẽ dễ dàng cuốn cô đi, thật sự làm người khác nhìn phải đau lòng. Lúc anh bước vào khu nhà hàng khách sạn Phương Hội để hội nghị khách hàng, đã nghe giọng cô ngồi sao Phương Tình hét lớn, anh dừng lại nhìn, nhìn cô ta đang máng cô gái nhỏ nhắn bận đồng phục nhà hàng này, cô gái không dám nói câu nào chỉ cúi đầu chịu trận. Anh không hiểu tại sao mình lại đi đến giúp cô, chỉ biết lòng rất khó chịu, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đó một mình thật cô đơn, mà xung quanh lại nói cười chẳng thèm để ý giúp.

“ Nè , Đề Nhi của tôi hứa trả là sẽ trả cho anh, anh đừng có bắt nạt cô ấy.” Trình Ngải Lệ biết người có tiền hay thích trêu chọc, bắt nạt kẻ nghèo tụi cô làm trò mua vui.

“ Hay anh cho tôi số tài khoản thẻ của anh đi, mỗi tháng tôi sẽ gửi vào tài khoản anh năm vạn tệ trả anh.” cô không muốn có nợ với người khác, đặc biệt lại là anh nữa.

Anh không trả lời câu hỏi của Khuynh Đề, hỏi ngược : “ Hai cô là sinh viên đi làm thêm? “

“ Hỏi làm gì? “ Trình Ngải Lệ cô mắc mớ gì phải trả lời anh, từ lúc anh ôm Khuynh Đề của cô là bắt đầu cô không thích cách đùa cợt của anh rồi, hừ.

Khuynh Đề lay tay cô, bảo cô đừng đắc tội với người ta. Khuynh Đề nhìn anh, gật đầu “ Vâng.”

“ Ngành gì? “ trong đầu anh lóe lên một suy nghĩ đến cũng hơi kinh sợ, đó là anh muốn cô vào công ty Lãnh Phong anh làm việc, chỉ vì muốn nhìn thấy cô mỗi ngày.

“ Hai đứa tôi học ngành Kinh Doanh, đại học S.” Trình Ngải Lệ thay cô trả lời.

“ Rất tốt. Công ty tôi đang cần hai trợ lý thiết kế bên phòng kinh doanh, tôi thấy hai cô có tố chất sẽ làm tốt công việc, thấy thế nào? “ Lãnh Thế Thiên khoe miệng cong lên, anh đang muốn giăng lưới bắt chú cá nhỏ trước mặt này.

“ Tốt, rất tốt a. Thật sự là quá tốt ha ha.” Trình Ngải Lệ cô không tin được, ánh mắt lóe sáng, tại sao cô không biết được anh là người tốt a, còn muốn giúp cô và Khuynh Đề có việc làm nữa, cô trách nhảm ông chủ lớn rồi.

Công ty Lãnh Phong là nơi biết bao nhiêu sinh viên như cô ra trường muốn được xin vào làm chứ, cả tạp vụ thôi tiền lương và sự ưu đãi đã tốt hơn ở công ty khác rồi. Nhưng thật sự công ty Lãnh Phong rất khó vào, phải con ông cháu

cha, có quan hệ tốt mới xin vào được, nhưng cũng phải bắt đầu từ chức nhân viên chạy việc vặt. Ba năm công ty chỉ có đợt tuyển duy nhất một lần, trình độ học thứ phải những trường danh giá, tốt nhất nước, sát xuất vào được cũng chỉ có 10%. Mà cô và Khuynh Đề chỉ học đại học hạng trung, cái này thật sự quá sức tưởng tượng của cô mà.

“ Ngải Lệ..” Khuynh Đề nín áo cô bạn tốt của cô, đang nhìn Lãnh Thế Thiên với ánh mắt đầy mong đợi. Thật sự cô đang muốn thoát khỏi anh, sao ông trời cứ trêu cô thế này.

“ Lãnh tổng, cảm ơn ngài, nhưng tôi và bạn tôi chưa đến độ không kiếm nổi việc làm. Còn chuyện khi này ngài giúp tôi, tôi rất cảm ơn và sẽ ghi nhớ công ơn của ngài. Nếu ngài không cho tôi biết số tài khoản thẻ ngài, thì mỗi tháng tôi sẽ đến Lãnh thị gửi tiền trực tiếp cho ngài vậy. Không làm tốn thời gian ngài nữa, chào ngài. “ Khuynh Đề cô muốn tránh khỏi anh, để trái tim này giờ đang đập trật nhịp không phải có thêm hy vọng nào nữa. Cô nắm tay Trình Ngải Lệ kéo đi.

Còn Trình Ngải Lệ tiếc nuối thở dài, cô quá biết tính cách bạn thân mình, đã quyết định chắc chắn sẽ làm, nhìn bề ngoài yếu ớt, nhưng đôi khi cách suy nghĩ rất chính chắn người người, không muốn tựa vào ai cả, kể cả bạn thân đây là cô. Ấy da, thế là phải bán công ty Lãnh Phong cô hằng mơ ước rồi, cô còn tính được vào làm sẽ chạy khoe với ba mẹ ở quê cho nở mày nở mặt. Cô thật muốn vạch móng Khuynh Đề ra đánh một cái, hu hu.

Nhìn hai bóng dáng bước đi dần biến mất, Lãnh Thế Thiên anh còn kinh ngạc.

Những cô gái khác muốn đến gần anh còn không có cơ hội, họ tốn tiền bạc để được gặp anh còn chẳng thêm liếc đến một lần. Mà anh tạo điều kiện cho cô đến gần anh hơn, cô lại bỏ chạy, phong độ anh dạo này kém để vậy sao. Anh thật sự không tin nổi có cô gái được anh đến gần, được anh ôm, mà không bị sức hút anh chiếm lấy.

Anh lấy điện thoại trong túi quần ra bấm một dãy số, chưa đầy ba giây đã có người bắt máy:

“ Tổng giám đốc, tôi nghe. “ Trợ lý Vinh lên tiếng, anh là trợ lý của Lãnh tổng này đã bảy năm, trên thương trường ai cũng phải nể anh vài phần. Tinh quái, thông minh, biết chớp lấy thời cơ. Có nhiều công ty ngã ý muốn anh về làm việc, lương sẽ gấp ba nơi anh làm ở Lãnh Phong, nhưng anh luôn từ chối, dù có gấp mười anh cũng sẽ không đi. Có lẽ vì bảy năm không phải là ít, Lãnh

Thế Thiên đối xử với anh chưa bao giờ tệ bạc, anh thua Lãnh Thế Thiên một tuổi, nên Lãnh Thế Thiên luôn xem anh như người em trong nhà, luôn dạy bảo, lúc mềm có mềm, lúc cứng rắn có cứng rắn.

“ Tôi cho cậu ba ngày, tra hết tài liệu về cô gái tên Khuynh Đề cho tôi, phải thật kỹ. Ba ngày sau tôi mong cậu cho tôi tài liệu thỏa đáng, người anh em. Còn về hội nghị hôm nay ở khách sạn Phương Hội, chuyển qua ngày mai cho tôi.” Anh cúp máy, môi mỏng nhếch lên một đường cong, đồng điệu ẩn hiện dưới đèn đường thật đẹp.

Trợ lý Vinh kinh ngạc, thật bất ngờ, tra tài liệu về một cô gái ư, mà chỉ có tên không nêu tuổi, hay nghề nghiệp.

Theo anh bảy năm, đây là lần đầu tiên nhắc đến tên một cô gái trừ mẹ và chị gái ra, nghe có nét rất dịu dàng khi nói hai từ “ Khuynh Đề “ đó. Anh hiểu rõ tổng giám đốc mình, trừ khi đó là người rất quan trọng, anh ta mới kêu anh điều tra rõ thế này.

“ Mùa xuân đầu tiên của anh ta đến rồi.” Trợ lý Vinh mỉm cười.

Ba ngày sau.

Công ty Lãnh Phong, văn phòng Tổng Giám Đốc.

“ Cốc, cốc.”

“ Vào đi.” Nghe tiếng mở cửa, nhưng anh không ngẩng đầu lên, mặt vẫn nhìn vào đồng hồ trên bàn.

“ Tổng giám đốc, tôi đã tra xong về cô gái tên Khuynh Đề.” Trợ lý Vinh cầm túi tài liệu trên tay.

“ Đọc.” Anh vẫn không ngẩng đầu lên, vẫn cầm biên bản chỉnh sửa. Ba ngày nay anh bận bù đầu, quá nhiều việc để anh xử lý . Anh bắt đầu thấy nhớ cô gái đó rồi, anh đến khách sạn Phương Hội xem cô còn làm không, nhưng cô đã biến mất không dấu vết.

“ Khuynh Đề, năm nay 21 tuổi. Cha là Khuynh Doãn, mẹ là Hạ Tử Lâm, hai người làm nghề nông ở tỉnh D, nhưng cách đây bảy năm, trên đường lên đem nông sản lên thị trấn bị tai nạn giao thông, mất trên đường đến bệnh viện. Hiện tại cô đang sống với người bà tên Lý Lan, sau tai nạn cha mẹ , cô cùng người bà lên thành phố A này sinh sống. Đang học năm cuối trường đại học S, mã số thẻ sinh viên là xxxx, là sinh viên giỏi ba năm liền dành học bổng của trường. Hiện tại , cô vừa học vừa làm ở quán bar Ánh Đêm.. “

“ Dừng! “ Lãnh Thế Thiên cắt ngang lời trợ lý Vinh.

“ Đọc lại câu khi nãy cậu nói, vừa học vừa làm ở đâu?” anh ngẩng đầu lên, đôi mày đẹp nhíu lại, anh gằn giọng nói rõ từ chữ, ánh mắt sắc lạnh như muốn giết người.

Trợ lý Vinh anh kính sợ, tay đổ đầy mồ hôi, khó khăn nói “ Dạ, là quán bar Ánh Đêm của cậu Tần Vũ Thành.” đây là lần thứ hai anh thấy Lãnh Thế Thiên tỏa ra khí thế bức người thế này, ánh mắt sắc lạnh lẽo như địa ngục.

Lần đầu tiên là lúc có người muốn ám sát anh nhưng không thành, hẳn ta bị anh đưa đến nơi Ám Dạ của Lãnh hội , anh đưa hẳn ta đến ngục tù tra khảo như thời xưa, cuối cùng hẳn ta cũng mở miệng, là do tập đoàn Y muốn đổi đầu với anh nên thuê hẳn ám sát anh. Cuối cùng hẳn ta cũng chết không toàn thân, bị nhốt vào ngục tù chung với chó sói, bị xé nát thịt đến máu nhuộm cả người chó sói, còn tập đoàn Y hai ngày sau tuyên bố phá sản, toàn bộ gia đình của chủ tập đoàn Y bị chết cháy, mà cảnh sát vào cuộc cũng chỉ nói là do điện đứt dẫn đến chạm mạch bốc hỏa. Đến bây giờ trợ lý Vinh nhớ lại còn thấy ón lạnh sống lưng

Lãnh Thế Thiên nhắm mắt suy nghĩ một phút. Anh mở mắt ra, tay cầm bút cúi đầu xuống, tiếp tục làm việc “ Đọc tiếp!”

Quản lý Vinh lau mồ hôi trên trán, tiếp tục đọc :

“ Cô ấy làm ở quán bar Ánh Đêm vì kiếm tiền đóng học phí và tiền trị bệnh cho bà. Bà cô ấy bị ung thư dạ dày giai đoạn đầu, nên cần trên một trăm vạn để làm phẫu thuật, bà đang nằm ở bệnh viện An Bình để dễ theo dõi . Người bà đó là người thân duy nhất của cô ấy..” Trợ lý Vinh thấy cô gái này thật đáng thương. Nhưng đó không phải là việc mình nên quan tâm, anh cố gắng đọc hết trong tài liệu rồi xin phép ra ngoài, còn bảng hợp đồng bên Phùng thị anh cần chỉnh sửa vài chi tiết.

Trợ lý Vinh bước khỏi văn phòng, anh liền buông bút, ngã người về phía sau ghế tựa, xoay ghế lại nhìn những tòa nhà cao tầng qua tấm kính lớn này. Đây là tầng 22, nơi cao nhất của công ty anh cũng là văn phòng của anh.

Anh châm một điếu thuốc, nhả khói bay đi như vàng mây nhẹ nhàng xung quanh anh, nhìn anh lúc này đầy nét yêu mị, thật làm say mê người khác.

Tại sao anh chỉ gặp cô một lần duy nhất, mà cứ như đã quen rất lâu rồi. Cô cho anh lại ấn tượng rất sâu đậm, rất muốn hiểu cô nhiều hơn. Anh thật sự rất muốn dang đôi cánh che chở cho cô, che chở cả đời. Nhớ đến khuôn mặt đó ửng hồng, lúc cô run rẩy trong ngực anh, lúc cô ấy lấy hai tay che má đỏ vì ngại ngùng, lúc cô kiên cường không cần anh giúp đỡ, làm anh không khỏi một tí rung động.

Anh không khỏi cười nhạo mình, sống trên đời này suốt 27 năm trời kiêu ngạo, lạnh lùng, xem phụ nữ là điều phiền phức, anh không muốn đụng đến một người phụ nữ nào vì hai người phụ nữ ở nhà là mẹ và chị hai cũng làm anh đủ điên đầu. Nay lại để ý, quan tâm một cô gái tầm thường, muốn dừng lại cũng không được, anh thật sự điên rồi.

Anh lại châm một điếu thuốc, anh sẽ không biết được mình có bao nhiêu nét dịu dàng khi nhắc đến cô gái tên Khuynh Đề đó.

Tiếng chuông điện thoại làm tan suy nghĩ của anh, nhìn tên trên điện thoại anh cười, đúng là nhắc tào tháo, tào tháo tới ngay “ Tớ đang tính gọi điện thoại cho cậu đây.”

“ Ô, thật hân hạnh khi được Lãnh tổng cao ngạo muốn gọi cho tiểu hạ, thật làm người ta thủ sủng nhược kinh a.” Tần Vũ Thành mỉa mai anh.

“ Tớ không có tâm trạng đùa với cậu, cậu tìm tớ làm gì?” anh nhả khói, xoay người lại bàn làm việc.

Tần Vũ Thành mất hứng vào thẳng chuyện “ Tớ đang thất tình đây, haizz. Cậu biết Ngọc Phi mà đúng không, tớ đá cô ta rồi. Nay tớ rủ cậu và A Hạo uống rượu chúc mừng ha ha .”

“ Cậu đúng là đồ điên.” anh cười, Ngọc Phi sao anh không nhớ cô ta được. Có một thời gian cô ta bám anh như đĩa, anh phải nhức đầu hù dọa cô ấy mới buông anh ra. Không ngờ Tần Vũ Thành lại có hứng với cô ta, nhưng cũng là một thời gian rồi chán.

“ Tôi nay cậu phải chắc chắn đến, tớ có loại rượu mới nhập về từ Pháp, khá ngon đấy.”

“ Chỗ cũ ?”

“ Ừ, 7 giờ có mặt cho tớ.”

Anh cúp máy, tay anh lướt đến tấm hình thẻ trên túi tài liệu trợ lý Vinh đưa. Cô gái búi tóc cao, lộ ra khuôn mặt trái xoan thanh tú, nở một nụ cười tươi như ánh nắng mặt trời, hai núm đồng tiền khoét sâu làm anh không thể quên được.